

Άλλ(η) τιμouρία;

Κλείσιμου στου υπόγειου απ' του σχολείου. Ένα σκουτεινό μέρους κάτ' απ' του σανιδένιου πάτουμα τσι αίθουσας. Ανοιούσι η δάσκαλους νια μικρή πουρτούλα κι έσπρουχνι τσι τιμouρημέν(οι) μέσα. Ένα μέτρου ύψους είχι ως του νταβάν(ι), χώμα καταή κι γιμάτους πουντικνιές η τόπους, λαχταρνούσις μαναχά μι την ιδέα: «τιμouρία στου υπόγειου!» Έλιγαν τα πιδιά πως η Αλπούς, οχ(ι) μαναχά δεν την σκιάζουταν αυτήνια την τιμouρία στου υπόγειου, αλλά που κι που χώνουταν μαναχός τ' μέσα κι κάθουταν ικεί μι τσι ώρις! Του γιατί, του έμαθάμαν αργότιρα κι ξικαρδίσκαμαν στου γέλιου σα μας του'παν. Η Αλπούς βρήκι μία χαραμάδα στα σανίδια στου νταβάν(ι). Τα σανίδια αυτά ήταν του πάτουμα απ' την πέμπτ(η) τάξ(η). Ακουλώντας ικεί στη χαραμάδα το'να μάτι τ' γκουρλουμένου κι κλειώντας τ'άλλου, έγλιπι μεσ' στην αίθουσα. Τι έγλιπι; Άμα στέκουταν τυχιρός κι απιρνούσι κάνα κουρίτσ(ι) απού παν', έγλιπι τα μπούτια ως του κιλουτάκ(ι)! Τουν καλάρισι αυτό του μπανιστήρ(ι), αλλά ήθιλι μιτά να δει κι τα κιλουτάκια απ' τα μιγαλίτιρα τα κουρίτσια. Χώθ'κι στου βαθους στου υπόγειου μεσ' στα σκουτάδια, δίχους να νοιάζιτι για πουντίκια κι μπουρμπούνια κι μ'ένα σουιά έβγαλι έναν ρόζου απού νια σανίδα στου πάτουμα στην έκτ(η) τάξ(η). Μιτά, μέρα παρά μέρα ούλου αυτός βρίσκουταν για τιμouρία στου υπόγειου! Απόμ'νι δεν απόμ'νι στην ίδια ταξ(η), καρφάκ(ι) δεν τουν καίουταν!

Οι κουκόσις του Παυλάκου

Η δάσκαλος η Πάσχους είχι τα πιδιά, τα μία χρουινιά μικρότιρα απ' τη μένα. Η Κώτσιους του Κατέρ(η), η Χρήστους του Τέττα, η Βασίλ'ς του Γατή, η Λάμπρης του Μέγα, η Γιώργους του Γιαταγάνα, η Γιώργους του Λάσδα, η Χρυσάκους του Γιανακό, η Κουστάκ'ς του Γιδαράκου, η Θουμάς του Λιάκου, η Θρασύβουλος του Μπάγιου κ'ένα κάρου ακόμα συνόματα, τα περισσότιρα μι τα παρατσούκλια τ'ς, «Τουρίστας», «Αλ Καπόνι», «Ζέρβας», «Γάτα», χώρια μιτά τα κουρίτσια. Η Έφη του Σπανού, η Παραскиβή του Σδρόλια, η Αθηνά του Κατέρ(η), η Λεν(η) του Βάλλα, η Φούλα του Θέου, η Κατιρίνα του Χαντζιάρρα κι άλλα πουλλά.

Ίφιρι νια μέρα ένα τρουβά κουκόσις να τσι φ'τέψουν τα πιδιά στου χώμα, για να μάθουν τα πως η σπόρους γένιτι δέντρου! Ιμείς αυτό του πείραμα το'κανάμαν μ'ένα φασούλ(ι) π'όπους μας είπι η δάσκαλος του κανουνικό τ' το'νουμα είναι «φασίολος ο κοινός!»

Τα πιδιά τώρα απ' την τάξ(η) του δάσκαλου του Πάσχου, έσκαψαν γουρνούλις πίσου απ' του σχουλείου κα τη μιριά του Κουρκόντζιαλου κι παράχουσαν απού μία κουκόσια σι κάθι τρύπα.

Μιτά απού καμπόσις μέρις τα είπι η δάσκαλος να ξιπαραχώσουν καναδυό κουκόσις για να δουν αν σάπ'σαν ή αν έδουσαν.

Σκάβουν στη νια μιριά, σκάβουν κα την αλλ'νή, δίπλα, παραδίπλα, τίπουτα ντιπ, τζίφους! Καλνάν κι μας να βοηθηήσουμι, σκάβουμι παραπέρα, παραδώθι, παρακείθι, π'θινά κουκόσις, ούδι μία για φόλους! Ειδουποιάμι του δάσκαλου! Έφτασι αυτός φουρτσάτους να δει απού κουντά. Ματασκαλνάμι ιμείς τα χώματα, αλλά δε βρέθ'κι κουκόσια ούτι για ιλιάτσ(ι)! Αφανις ούλις!

-«Ού ρι θάμα τουν θαμάτουν!»

-«Θάμα, θάμα!» φώναζαν τα πιδιά.

-«Αν ήταν τέτοια τα θάματα βρε γκαφάλια.» μουρμούρ'σι η Πάσχους ινώ μας άρπαζι έναν-έναν απ' τ'αφτί.

-«Λέγε, ποιος έφαγε τα καρύδια; Την αλήθεια!»

-«Όι, δε ξέρου γω!»

-«Ποιος ξέρει; Η θκεια η Μαλάμου; Μαρτύρα!»

Μουγγαμάρα, άχνα δεν έβγανι κανας. Πέσαν καμπόσις σβουριχτές κι ανάπουδις φάπις, μιταξύ «δικαίων και αδικων», ως απ' βγήκαν κάτις μιτριμένες μι του τσιγκέλ(ι) κουβέντις κι ως συνήθους του βάρους έπισι στουν Αλ Καπόνι, απού'νταν πρώτους σσι αλιμούρις. 'Κείνουν τουν κινό ότις ζαβουλιά κι παλαβουμάρα γένουνταν κι δε πιάνουνταν στα πράσα η αίτιους, στου τέλους φουρτώνουνταν ούλα στουν Αλ Καπόνι. Του γκόλ'σαν αυτό του *κουτσάκ(ι)* κι λουγουδουτούσι η έρμους αράδα!

Η Αλ Καπόνι ήταν απού'νταν σαρδανάπαλους, κράταγι όμους κι του στόμα τ' ντιπ κλειστό, φερμουάρ! Την έκανι δηλαδή, δεν την έκανι τη παραπουντιά, δε μαρτύραγι τίπουτα. Τάφους! Μούτους ντιπ, όχ(ι) μαναφούν'κους, να τα φουρτών(ει) σι αλλ'νούς.

-«Ίί, σώθ'κισ τώρα. Αυτός η μουσχιός καρτιράς να κρίν(ει); Μι του βίντζιου. κι πάλι δε τα βγάν(ει)!» του παραδέχουνταν ούλ(οι) αυτό.

Στην παρέα τ' η Αλ Καπόνι ήταν πέρα για πέρα μπισαλής, ούτι αμούργαστους, ούτι αχόρταγους, αλλά απλουχέρ'ς μι του παραπάν στη μοιρασιά. Ένα θκο τ', δυο στον άλλουν έδουσι απ' τα μουφ'σμένα. Τίπουτα δεν άφ'νι αμέραγου για πάρτι τ'. Πανταέξυπνου πιδί, τζιμάν(ι), τη φέξ(η) απ' τα μάτια σ'έπιρνε η μπαγάσας, καλίγουνι τουν ψύλλου άμα ήθιλι. Στου σχουλείου όμους ήταν ντιπ γκρας, δεν ανοιούσι βιβλίου για να μη φύγουν έλιγι απού μέσα τα γράμματα, σκράπας, τα φόρτουνι ούλα στον κόκουρα, γρι δε χαμπάρ'ζι απού προυσθέσεις κι αφιρέσεις στον πίνακα, αλλά του ανιξήγητου ήταν ότις στου τριανταένα, στα χαρτιά, κέρδαγι ούλουένα, μιτρώντας μι τα δάχ'λα κι λουγαριάζουντας αστραπή! «Ουχτώ κι 'φτα δικαπέντι κ' έξ(ι) εικουσιένα κι παπάς τριανταένα! Στάξει τα!» Απόμ'νι δεν απόμ'νι στην ίδια τάξ(η), πινταρούλα τσακ'στή δεν τουν ένοιαζι!

-«Σιγά τα λάχανα!..» έλιγι, «.στα παπάρια μ'!»

«Που θα φτάσ(ει) αφνή η ακαριπιά τ' άμα μιγαλώσ(ει) αυτό του πιδί, π'ότ(ι) του κουπών(ει) φκιάν(ει);!» θαμαίνουνταν η κόσμους. Αυτός όμους του χαβά τ'. Έκουβι η γκλάβα τ', κι δε λουγάριαζι καέναν. Πρώτα συνουιένταν μι του μυαλό τ' κ'ύστια δεν έκανι πίσου ούτι μι σφαίρις! Μάνα τσι караβίδα ήταν, τιτραδόκιμους, δεν κώλουνι π'θινά για π'θινά. Μαναχά νια βουλά την πάτ'σι κ'έκανι μία χουντράδα, απ' τουν άφ'σι κατ'μέρ(ι). Πάλ(ι) καλά δηλαδή γιατί θα μπουρούσι ν'απουμείν(ει) κι στον τόπου μι τη χαζουμάρα πό'κανι. Πόσα κι πόσα πιδάκια δε σακατεύκαν κι απόμ'ναν ντιπ παραούλά κι παρασάνταλα, παίζοντας μι χειρουμουβίδις απ' τσι βρήκαν στα ρέματα κι τσι ζαγάλιβαν. Μι τσι ώρις μας φιλουγούσι τέτοια παθήματα κι μας διάταζι αράδα η γιαγιά η Λισάβου.

Τούτην τη φουρά η Αλ Καπόνις μούφ'σι καλώδια μι δυναμίτις απ' του μέρους πό'βανι φουρνέλα η ΜΟΜΑ κι πήγι ν'ανατινάξ(ει) για χαβαλέ νια κουτσ'πιά κατ' στου Πλάι. Έτσ(ι) τουν κούπουσι, έτσ(ι) έκανι! Έμπαξι φουτιά τα καλώδια αλλά όπους ήταν αυτά μπιρδιμένα, ως π'να τσούξ(ει) κι του τιλιφταίου έσκασαν οι δυναμίτις απ' τα πρώτα, στα χέρια τ'. Έγνι χαμός, τσι κακουμοίρας! Τσιατσιαλίσ'καν λίγου τα δάχ'λα τ' στην ακρούλα κι 'φτυχώς τη γλίτουσι μι τα μούτρα τ' κόσκινου, η θιουσκουτουμένους!

Για τσι κουκόσις τώρα, όπους πάντα, του πλιότιρου του ξύλου μπάκι μαρτ'ρήσ(ει) το'φαγι η Αλ Καπόνις. Αυτός η δόλιους άστριχι τσι σφαλιάρις σα να'νταν χάδια.

-«Εσύ το έκανες, ε; Θα το ξανακάνεις;» τουν ρουτούσι η δάσκαλους, αλλά στου κουφού τη πόρτα όσου θέλεις βρόντα. Ούτι ναι, ούτι όχ(ι), μούγκα η Αλ Καπόνις. Έραψι του στόμα τ' κι ήπχι του αμίλητου νιρό, ντιπ μουσχιός, δε μπα να ρουτούσι

βαρώντας τουν ως του βράδ(υ) η δάσκαλους! Απού μέσα τ' όμους έκλιγι η δόλιους κιας μη δάκρυζι. Προυδίνουνταν σι αυτό, νιας κι δε μπουρούσι να κρατήσ(ει) τ'ανάφιρμα. «Αάγχ κι αάγχ», αναφέρουνταν αράδα, αλλά κατά τ'άλλα, κιχ! Έτσ(ι) όμους απόμ'ναμαν ούλ(οι) μι την ιδέα ότις αυτός την έκανι τη κουτσουκέλα. Μιτά όμους απού κάμπουσις μέρις, πως τουν ήρθαν τα γίδια κι μας λέει πως δε τσι ξάμουσι αυτός τσι κουκόσις!

-«Άι, μη μας τα στρίβ'ς τώρα!»

-«Ούί! Του παραδέχ'κα ιγώ πουτές;»

-«Κι τι κάνουμι τώρα;»

-«Σα τ'απουτώρα!..» ξικαρδίσ'κι η Αλ Καπόνις, «.ψάξ'τι αλλού τουν αίτιου!»

Μας έξουσαν ιμάς πάλι τα φίδια. Νια χαρά τη βόλιψάμαν σα τα φουρτώθ'κι ούλα αυτός, τώρα όμους ποιος άντιχι ξανά μανά ανακρίσεις κι σφαλιάρις. Αρχίν'σι σι λίγου πάλι του ξόμπλιασμα. Η τέτοιους, η πάντοιους, ακούσ'καν μιτά κι καναδυό ουνόματα, ότις τάχα τσι γκούρλουσι η Τουρίστας μι την παρέα τ'. Πέρασι κιαυτός απού χίλια κόσκινα, αλλά η κάθι αυτού αίτιους δε φανιρώθ'κι πουτές, γιατί η Τουρίστας, άλλους διαόλ(ου) κάλτσα αυτός, μία έλιγι τσ'έφαγι ου τάδι, μία ου δείνα, που να βγαλ'ς άκρια. Αυτό μαναχά μιτά απού χρόνια, κάνα Δικαπινταύγουστου απ' μαζέβουμάστι ούλ(οι) στη Βρύσ(η), κατ' απ' τουν πλάτανου, μπουρεί να ανακαλυφτεί!

Ως π'να μπιτίσ(ει) πάντους κι να ξιχαστεί αυτή η ιστουρία, αρχίν'σι μία άλλ(η), ακόμα πιο σουφλιρή! Ποιοί διαόλ(οι) έβαλαν πινέζις απάν στην καρέκλα του δάσκαλου, λίγου προτουό καθίσ(ει) στην έδρα; 'Φτυχώς τσι πήρι του μάτι τ', κι δεν έκατσι, ειδαλλους θα πιτάγουνταν ως του νταβάν(ι) απ' του σούφλιμα! Αυτή τη φουρά δε πήρι η μόρα τουν Αλ Καπόνι, αλλά πλήρουσαν ακριβά τη νύφ(η), φταιχτις ή αθώοι, αυτοί ξέρουν, ένας η Κώτσιους του Κατέρ(η) κι μιτά η Βύρους του Καρακώστα, η Λάμπρης του Μέγα, η Τάκους του Μαυράκ(η) κι καναδυό ακόμα απ' τσι πιο ζαβουλιάρ'δις. Κι αυτό πάντους θέλ(ει) ξόμπλιασμα κάνα καλουκαίρι στη Βρύσ(η).

Μια ακόμα ξιαναστραμάρα απ' δε μαθέφ'κι ποιοι ζουρζουβούλ'δις τη σκάρουσαν, ήταν από'βαλαν τιντουμένου σύρμα για *πιδούκλ(ι)* στου δρόμου, στη στρουφή στα Πιφκάκια, για να κόψ(ει) φόρα η αστική κι να κουλλήσουν αυτοί απού πίσου, χουρταίνουνας καβαλικά ως του Καρκατσιόλ(ι) οπ'θα ξικουλλούσαν. Αυτό το'γλιπα μιτά όνειρου στουν ύπνου μ' κι απιτάγουμαν απάν, ξυπνώντας καταϊδρουμένους. 'Νειρεύουμαν ότις ήμαν μέσ' στην αστική κι πως πατώντας απότουμου φρένου η ουδηγός κουλουγύρ'σι αυτή κι αρχίν'σι να γκουρδουγκυλιώτι στου κατήφουρου, ως κατ' στ'Αγίασμα, μι μας μέσα να φέρνουμι σφούρλις!

Στ' αλήθκια τώρα, γλέπουντας η ουδηγός του σύρμα στου δρόμου, παραλίγου έλλειψι να του φουσκώσ(ει) στου χαντάκ(ι) του λιουφουρείου. Σα κατάλαβαν τα πιδιά τη ζημνιά π'θα γέννουνταν, το'βαλαν στα πουδάρια κουσεύουνας σιακάτ κα

τα ντάμια κι αξαφανίσ'καν μέ' στου ρέμα στα Κατσιούργια. Μόλις ήρθι η αστική στη Βρύσ(η), μαρτύρ'σι η ουδηγός τι έπαθι κι την άλλ(η) τη μέρα στου σχουλείου, μέχρι αστυνομία μας φουβέρ'ξαν πως θα ρθει, για να βριθεί η αίτιους. Τότις διαδώθ'κι κιάλας, πως τάχα βγήκι μία ένισ(η) απ' λέγιτι «ορός της αλήθειας», στη βατσινώνουν θελ'ς δε θελ'ς κι μιτά ότ(ι) σι ρουτάν, ισύ λες μαναχά την αλήθεια! Ότις ξέρ'ς κι δε ξέρ'ς τα βγαν'ς ούλα στη φόρα! Σκιάχκαμαν όσου δε παίρν(ει)! Πέντι-πέντι μας πήγι σα τ'άξαμαν αυτό του νέου, γιατί λίγου πουλύ, όσου να'νι ούλ(οι) μας, κατ' την είχαμαν λιρουμέν(η) τη φουλιά μας!

Πέντι-πέντι μας πήγι μία ακόμα φουρά, σα μας είπι η δάσκαλους πως θα μας πάει να ιξουμουλουγηθούμι στουν παπά, στην ικκλησία.

-«Άρα κακάβα.μη σικλιτίζισι τζιάπα.» μ'έδουκι θάρρους η γιαγιά η Λισάβου, «.η παπάς κι μεις οι τρανοί έχουμι τσι πλιότιρις αμαρτίς, σι σας τα πιδούλια δε πιάνουντι αμαρτίς! Όι- ώι.»

-«Ισύ τι αμαρτία να έχ'ς γιαγιά;»

-«Αμ πως κι δεν έχου.ια, κιαπού βουγκάου, αμαρτία είναι.Δόξα του Θιό πρέπ(ει) να λιέου!»

-«Ίί χα, σιγά την αμαρτία!» Άμα μαρτ'ρούσαμεν ιμείς ούλις τσι αμαρτίς, σκέφ'κα, δε θα μας ξέπλυναν χίλια πουτάμια! Ιδίους στου κλέψιμου, είμασταν τζιμάνια! Δεν άφ'ναμαν πρώτα-πρώτα κουρουμπλιά για κουρουμπλιά κι δέντρου πουρκό απ' να μη του ριμάξουμι. Οι πιο μάγκις έκλιβαν κιαπ' τα μαγαζιά στη Βρύσ(η). Σούφρουναν απ' τα ράφια ότ(ι) έπιανι τ' απλόχιρου τ'ς, μαντουλάτα, στραγάλια, μαντζιούνια.Η Λάμπρης του Ζήσ(η) βρήκι ένα κινούργιου κόλπου για να τσακών(ει) τσι κλέφτις στα πράσα. Έστησι καθρέφτις σι πουλλές μιριές μεσ' στου μαγαζί κι ινώ αυτός, ας πούμι, ήταν στου υπόγειου, τηρούσι απ' τη γλαβανή στουν καθρέφτ(η) στου νταβάν(ι) κι σ'έγλιπι!

-«Εέέέπ, χαμούρα, βγάλι απ' του σουκόρφ(ι) τη σαρδολουμάνα!»

Μια, δυο, τρεις φουρές, θάμαξαν τα πιδιά για τη μαντιψιά τ', αλλά την φιλιάσ'καν στου τέλους τη δ'λεια. Άπλουσι η Αρχουντής του χέρι τ' κι αντί να βουτήξ(ει) μία κουσέρβα, απλουχέριαζι δυο μαζί σα να'νι μία! Ήξιρι απ' τουν έγλιπι η Λάμπρης, αλλά δε χόλιαζι! Έστριβι λίγου πλάτ(η) στουν καθρέφτ(η), άφησι τη μία στου σουκόρφι κατάσαρκα, όπους είδι η Λάμπρης κι την άλλ(η) την έχουσι ταγλήγουρα μεσ' στου βρακί.

-«Εέέέπ μάγκα.» φώναζι η Λάμπρης μόλις ανέβισι απ' του υπόγειου, «.στάξι τη σαρδολουμάνα απ' του σουκόρφ(ι) κι μιτά φέγα!»

-«Μάάάγους είσι ή βουηθός σιρίφ(η);!» θαμαίνουσαν τάχα η Αρχουντής, βγάνουσαν τη μία κουσέρβα απ' τη φανέλα τ'. Απ'όξου τουν καρτέραγαν τ'άλλα τα πιδιά κι ξαφανίζουσαν μιτά ούλ(οι) μαζί, κατ απ' την πλατεία, να φαν τη σαρδολουμάνα, ρουφώντας ως κι του λάδ(ι)! «Άάάι, νουστιμιά!»

Η θκος μας η δάσκαλους

Στου σχολείου μας, άμα προυβάσ'κικς στη Πρώτ(η) κι στη Διφτέρα, ε μιτά κ'τσα στραβά τσι απιρνούσις τσι τάξεις, γιατί όσου να'νι τρανέβ'ς, μυαλών'ς λίγου κι αλλάζουιν πουλλά πράματα. Πρώτα-πρώτα δε κάν'ς μάθημα μι δασκάλα, αλλά σι παίρν(ει) δάσκαλους. Ιμάς μας άφ'σι η δασκάλα μας κι μας πήρι η άντρας τ'ς στην Τρίτ(η), κουντά στα σαράντα άτουμα, πιδιά κι κουρίτσια.

Η θκος μας η κύριους βαρούσι κι αυτός, αλλά μαναχά αν είμασταν ντιπ κούτσουρα. Ιγώ ήμαν απ' τσι καλοί, ως κι κουμπαρά πήρα στην έκθισ(η), αλλά νια μέρα γύρ'σα στου σπίτ(ι) φουρτουμένους μ'ένα μιγάλου στρόγγυλου κόκκινου μηδέν πό'πιανι όλου του φλάκου στου τιτράδιου. Στη τιλιφταία την σειρά έγγραφι του αίτιου: «Παίξει μπάλα στη Στρατώνά!!!» Έτσ(ι) την ανάπουδ(η) απ' δε μι φούσκουσι η δάσκαλους, την έφαγα απ' τουν πατέρα μ'!

Ότ(ι) κι να'κανικς πάντους, κάπουτικς θα την έτρουγικς την ξυλιά!

-«Όλα τα χέρια επάνω στο θρανίο, αμέσως!»

Όι, ώι! Τηρούσαμεν μι τρόμου ούλ(οι) τα νύχια μας κι τότεικς μας έρχουνταν τα γίδια! Άκουπα κι κατάμαυρα, όποιους πρόφτινι λάχα-λάχα κι τα μαδούσι μι τα δόντια, τη γλίτουνι τη βιτσιά. Μιτά όμους έρουνταν άλλους έλιγχους: «Ποικς δεν έντυσε ακόμα τα τετράδια με μπλε κόλα;»

Καμπόσις φουρέκς μας κουρόιδιβι η δάσκαλους, ιδίους σα μιλούσαμεν ντιπ χουριάτ'κα.

-«Όλοι τα τετράδια ανοιχτά στο θρανίο για να δω αν γράψατε εκατό φορές την πρόταση που σας έβαλα.Που είναι Σοφοκλή;»

-«Αστόξα κύρι.αστόξα!»

-«Αστοόόξα; Τι είναι αυτό;» Βάάάπ μι τη βίτσια!

-«Που είναι η πρόταση Πάνο;»

-«Μμμ.Αστόιασα κύρι.»

-«Αστοόόιασα; Άλλο αυτό!» Βάάάπ βιτσιά!

-«Εσύ Χρυσόστομε;»

-«Μπίτ'σαν τα φύλλα κύρι.»

-«Μπίίίτ'σαν;» Βάπα στ'αφτιά κι άστραμμα μία στην αμπούκα πατ-πατ διπλή, κανουνικιά κι ανάπουτ(η)!

Μιτά ήρθι η σειρά μ'! Φιλλουργούσα ματαφιλλουργούσα του τιτράδιου αλλά ούτι μία φουρά δεν είχα γραμμένου τίπουτα, όχ(ι) ικατό απού'θλι η δάσκαλους! Του κακό όμους ήταν απ' δε μ'έρουνταν στου μυαλό κανιά ιλλινικούρα για να μπαλώσου τα πράματα. Αστόξα είπι η Σουφουκλής, την έφαγι τη βιτσιά, αστόιασα η Πάνους, πάλι δε γλίτουσι. Τι απόμ'νι να πω;

-«Που είναι, να δω;» ακούσ'κι βαριά η φουνή απάν απ' του κιφάλι μ'.

Μ'έπιασι κρύους ιδρώτας. Του μυαλό μ' ντιπ στέρφιψι, σταμάτ'σι κι δε κατέβαζι κανιά ιδέα. Το'κλουθα απουδώ, το'κλουθα απουκεί. τουν κακό μ' του φλάρου. τίπουτα ντιπ! Ια όμους πέτιμι, πως μ'ήρθι στ'άξαφνα η ιπιφοίτησ(η) του Αγίου Πνεύματος, έφιξι η γκλάβα μ' κι άκ'σι νια φουνούλα;! «Αστόξα πρέπ(ει) να πεις, αλλά διουρθουμένου, όχ(ι) στα χουριάτ'κα!»

-«Αστό.χεσα, κύρι» είπα τριμουλιαστά.

-«Στον απόπατο ή στην εξοχή;» μι ρώτ'σι γιλώντας η δάσκαλους, ινώ μ'έκανι νόημα ν'ανοίξου την απαλάμη μ'.

Την ώρα απ' κατέβινι μι φόρα η βίτσα, δεν άντιξα να τη φάου, θυμήθ'κα του Νίκου του Κουλουβό απ' το'κανι συχνά του κόλπου κι το'κανα τώρα κι γω! Μάζιψα απότουμα τ'απλουμένου χέρι μ' κι γκάάάου κουπανάει η βέργα απάν στην κόχ(η) απ' του θρανίου κι τσακιώτι στα δυο! Γλίτουσα έτσο(ι) τη βιτσιά αλλά όχ(ι) όμους κι του σβουριχτό διπλό πάταρου, π'άστραψι στσι αμπούκις μ'!

-«Αύριο θα φέρεις μία καινούργια, πουρδαλίσια!» πρόσταξι κι μι καταβουλάδιασι σι ούλ(η) την τάξ(η)!

Καμπόσα κουρίτσια τα καταφέρναν κι μιλούσαν όπους στσι πόλεις, μι του σεις κι μι το σας. Μας του παίζαν γλεπ'ς σαλουνάτις, μη μου άπτου! Πάντους όποιους απού μας προυσπάθαγι να τσι 'μνοιασ(ει), του μπιλιά τ' ίβρισκνι:

-«Ποια είναι η πρωτεύουσα του νομού Ευβοίας;»

-«Η Χα-λι-κίί-δα, κύριε!»

-«Κυριά κι λιβάνια! Δηλαδή Χρήστο, την Όλγα να τη λέμε Ό-λι-γα, από δώ και πέρα! Για, να ακούσω τι μέρα έχουμε σήμερα;»

Έεε, αυτό του ξέραν κ' οι πέτρις! Αλλά όποιους σκράμπας βιάζονταν κι αμουλούσι κάνα:

-«Πέέέφτ(η)!» Έπιφτι η βίτσα βιάάάπ!

Πίσου απού μένα κάθουνταν στου θρανίου η Αγουρή του Σδρόλια μι τη Λέν(η) του Μπαλουμένου, κουρίτσια ξικουρίτσια, χόρτασαν κι αυτές ξύλου! Του πλιότιρου όμους, μι του καντάρ(ι) απ' λεν, πρέπ(ει) να το'φαγι η Γιώργους τ' Αναστασόπουλου κι μιτά η Λίας του Μπρακατσούλα, η Πιδ'ς του Βουλγαράκου κιαπού κουντά έρχουνταν η Κουστάκ'ς του Σδρόλια μι του Γιώργου του Παγών(η). Απ' τα κουρίτσια, του προτείου μάλλουν του είχι η Πουλυτύμν(η) του Κατέρ(η). Είπαμαν, απού ξιραμάρα δε λουγούσαν τότες οι δάσκαλ(οι)!

Η σουτηρία για μας ήταν του κουδούν(ι)! Ένα μι τη καρδιά μας τουν είχαμαν αυτόν του χτύπου. Μόλις ακούουνταν στην αίθουσα, σταμάταγι του μαρτύριου κι αμουλιώμασταν στου προαύλειου αλαλάζοντας σα παλαβοί! Μέσα απόμ'νι μαναχά ένας.

-«Ο επιμελητής, να μου πει ποιοι δε φέραν σήμερα ξύλα και δεν έχουμε ζέστα;» κρύα κι παγιρή η φουνή απ' του δάσκαλου, τσάκ'ζι κόκαλα. Πέρα απ' τα γράμματα, είχαμαν κι αυτή την έγνοια. Σα χινουπόριαζι έπριπι κάθι μέρα μαζί μι τη τσιάντα, να κουβαλάμι στου σχουλείου κιαπού ένα ξύλου για τη σόμπα. Όσις φουρές δεν είχαμαν κουμμένα στα σπίτια μας, δεν άφ'ναμαν φράχτ(η) για φράχτ(η) αχάλαγου. Τίπουτα σαπίλια, χλουρά, ξηρά, άναφταν δεν άναφταν, σών(ει) να μη πας μι άδεια τα χέρια. Αν δεν ίφιρνις ξύλου, για τιμουρία απόμ'νις μέσα, στου διάλειμμα. Τι άλλου χειρότιρου! Του διάλειμμα στου προαύλειου ήταν η παράδεισους!

Πρώτου πιχνιδ(ι), η μπάλα! Του μέρους όμους για δίτιρμα, το'πιαναν μι του έτσ(ι) θέλου, τα μιγάλα πιδιά, απ' χουρίζουνταν σι Πέμτ(η)- Έκτ(η). Ιμείς τα μικρότιρα έπιζάμαν σκατούλια, π'θαμούλις, κυνηγητό, γουρνούλις, πιρνάει-πιρνάει η μπουρμπουνας κ'ένα σουρό άλλα. ως κι κακαβάκ(ι), κατ'ρώντας στα κρυφτά, πίσου στου Κουτσιόγκουλου! Οι μιγαλίτιρις τάξεις έπιζαν γουτς(ι), ζιμ, καβαλαράκια, ινώ τα κουρίτσια είχαν τα θκα τ'ς τα πιχνίδια. Πινακουτή, σκοινάκ(ι), κ'τάκια, μηλάκια, τυφλουπανίτσα ή φλουπανίτσα κι άλλα πουλλά κι τραγουδιστά. «Γκέο βαγγέο», «Δε περνάς κυρά Μαρία», «Α μπε μπα μπλομ», «Πούντο πούντο το δαχτυλίδι», ινώ πουλλές φουρές τα'βανι η δάσκαλους κι χόριβαν τρόιρα απ' τουν μιγάλου πλάτανου. «Πέρα στους πέρα κάμπους.»

Κρατούσαν πουλύ ώρα τα διαλείμματα κι πρόφτινάμαν να παίξουμι πουλλές λούμπις στα πιχνίδια ως π'να ματαβαρέσ(ει) για μέσα του κουδούν(ι).

Πουλλές φουρές έπιανάμαν τα κούτσ'κα, απ' τσι μικρότιρις τάξεις κι τα κουρόιδιβάμαν.

-«Τακούλ(η), έχου *σιλειπηνούς* κι σηκουβάρα, θελ'ς για καλουσκέργιου λίγου;»

-«Νομ', νια τσιντζούλα.»

-«Τι είπαμαν θέλ'ς;»

-«Σηκουβάρα!»

Βάάαπ, έτρουγι νια ξιγυριστή σβιρκιά η Τακούλ'ς.

-«Τι βαρείς α, τι βαρείς;»

-«Βρε χλιάρα, ισύ δε μ'είπεις τώραϊά, σήκου βάρα; Ε, σ'κώθκα κι σι βάρισα!»

Κλαψούρ'ζι η παθός, όχ(ι) τόσου απ' τη σβικιά, όσου απ' του πιργέλαμα πο'τρουγι!

Άι, μιτά τηρούσαμαν να ξιμουναχιάσουμι κάναν άλλουν μικρότιρου.

-«Έλα Λαμπράκου να παίξουμι, ιγώ θα λέου μία πόλ(η) κι συ θα λες την ίδια, βάνουντας μπρουστά ένα κο.»

-«Τί;»

-«Τίγκακας στ'αφτί! Ια, θα σι λέου, ας πούμι Τρίκαλα κι συ θα λες, κο Τρίκαλα, Βόλους, κο Βόλους. Καταλαβιρτούγκους; Αρχινάμι! Καρδίτσα!»

-«Κο Καρδίτσα!»

-«Αθήνα!»

-«Κο Αθήνα!»

-«Λαμία!»

-«Κο Λαμία!»

Βάάαπ, την έτρουγι σαλιουμέν(η) στου σβέρκου η Λαμπράκ'ς κι πατούσι τα κλάματα.

-«Δε μ'είπεις ρα καζανουκέφαλι να σι κουλήσου μία; Κόλα μία δεν είπεις; Ιγώ φταίου απού'σι χαφταγκούρας; Τι κλαις τώρα, σα γυναίκα; Γκαρίλα, έ γκαρίλα!»

Συσσίτιου στου Πουρνάρ(ι)

Στου Δημοτικό τα μισ'μέρια, μόλις τέλιβι του μάθημα, πάεινάμαν μιτά, γραμμή ούλα τα *δασκαλούδια* στ'απάν του σχολείου, στου Πουρνάρ(ι) για συσσίτιου. Απ'αυτό του μέρους πιρνούσαμεν κι κάθι προύι, βαστώντας στα χέρια ένα αλουμινένιου *κανατάκ(ι)*, για να πιούμι γάλα σκόν(η). Έμπινάμαν στη σειρά κι μας έδουσαν οι γυναίκες, μι μία κουτάλα, βραστό γάλα, απ' του καζάν(ι). Όσις φουρές είχι κακάου κ'ήνταν νόστιμου του ρουφούσαμεν ανιχόρταγα βουτώντας μέσα κι κουμματίνας ψουμί. Τσι πλιότιρις όμους φουρές πότις ήταν ντιπ ζέλιου, πότις *κόβουνταν*, πότις ήταν γιουμάτου *γκουρδουμπούλια* κι σγρουβάλιαζι, ινώ άλλις φουρές ήταν ντιπ τουτούντζ(ι) νιρόβραστου, ούλου αφριά, κι μι την πρώτ(η) καταπιά τό'φτυνάμαν αδειάζοντας μιτά τα κανατάκια στα χαντάκια. Ασπρίζαν τα όχτια ικεί τρόιρα στου σχολείου απ' τα χυμένα γάλατα.

Του μισ'μέρ(ι) είχι φαΐ απ' το'φκιαναν οι γυναίκες στα καζάνια, ουδικεί στην αυλή, κι του κένουσαν μιτά στα τραπέζια. Άματις του πίτ'χυναν κ'ήταν καλό, πάεινι του *χλιάρ'σμα* σύγνιφου, άμα όμους ήταν τίπουτις *γυφτουφάσ'λα* ή φακή ούλου μουμούτσια, ή κάνα *μαλακάτσ(ι)* μπλουγούρ(ι), γιουμάτου σγρουβάλια, του μίρλιζάμαν, του σούρλιζάμαν κι στου τέλους τ'απαρατούσαμεν ούδι έτσ(ι). Όταν είχαμαν πατάτις μπλουμ, ανάδιβάμαν μι του κουτάλ(ι) τη μπσούρα μπάκι π'τύχουμι κανιά πατάτα, αλλά συνήθους ήταν τόσο *νιρουτό* απ' δε σταύρουτις πατάτα ούτι για *ιλιάτσ(ι)*! Ρουφούσαμεν πότις λίγου ζ'μάκ(ι) κι αρχινούσαμεν τσι ξιαναστραμάρικ αναμιταξύ μας, να πιράσ(ει) η ώρα.

Νια φουρά στη τραπιζαρία, η Σουφουκλής είχι στα χέρια ένα *βλουγούδ(ι)* ντιπ *μπλιάτσ(ι)* κι του ματσιαλούσι ανόριχτα γιουμώννουντας δώθι κείθι ψουμιά. Η Κίτσιους για να κουρουϊδέψ(ει) του Σουφουκλή, τουν έβαλι στα κρυφά καμπόσα *τρίμματα* ψουμί απάν στου κιφάλι τ', στα μαλλιά. Σα γέλασάμαν ιμείς τηρώντας μία τουν έναν, μία τουν άλλουν, τουν κατάλαβι κι *τσιβούρδ'σι* η Σουφουκλής. χουφτών(ει) ουτιτότις ένα απλόχειρου αλάτ(ι) κι του ρίχν(ει) στουν Κίτσιου, στα μ'τσούνια. Δεν άργησι να γέν(ει) στα τραπέζια κουμφούζιου. Άλλους απιτούσι κόθρια στουν απουκείθι, άλλους έριχνι ένα σουρό *τσιάχαλα* στου ζβέρκου τ'απού δίπλα τ' κι τα καρκαρίζματα μι τα χαριαντίσματα ανάμισα σι πιδιά κι κουρίτσια ξισ'κώσαν ουλ(η) τη τραπιζαρία!

Ίίίρα κι παρουσιάζιτι πότις η δάσκαλους η Γιαννακός κρατώντας ένα μάτσου κουταλουπίρουνα στο'να χέρι τ'! «Βρε *ρέκλις*, θα σας κανουνίσου για τα καλά!». Γκάπα-γκούπα, μας πλακών(ει) στα κιφάλια μι τα *χλιάρια*, παίρνουντας αράδα την αρχινή τσι τραπιζαρίας απ' τη Τσιαβή, ως κατ' στου τέλους στη Πουλυτίμν(η), έφτιγις δεν έφτιγις! Γκλάνγκ-γκλάνγκ-γκλάνγκ, ακούουνταν σα ταρατόρ(ι)! Μόλις έπισαν οι πρώτις κατραπακιές κι ακούσ'καν οι κουδουτιές, νικρουταφείου έγινι η τραπιζαρία, ανάσα δεν έβγινι, μαναχά πό'βαλάμαν τα χέρια μας σκιπάζουντας την κιφέλα μας κι καρτιρούσαμεν τη σειρά μας, να κουντέψ(ει) η Γιαννακός κι σι μας κι ν'ακούσουμι του κουδούν'σμα στην κασίδα μας την ξιρή!

Η δάσκαλος, η Γιαννακός

Η δάσκαλος η Γιαννακός ήταν διφθунτής. Έκανι μάθημα σσι μιγάλις τάξεις κι μείς τα μικρά τουν ήξιράμαν μαναχά απ' την προυινή προυσιφχή. Έφτανι όμους αυτό, δεν χρειάζουνταν άλλου. Ικείν(η) την ώρα γέννουνταν του λαϊκό δικαστήριου. Ότις παλαβουμάρα απ' τα χτες, πληρώνουνταν αυτή την ώρα, μπρουστά σι ούλις τσι τάξεις κι αυτός απού'χι του πρόσταγμα ήταν η διφθунτής! Αυτός τα κανόν'ζι ούλα, άμα ήθιλι αυτός έφτιγις, άμα ήθιλι αυτός δεν έφτιγις!

Η δάσκαλος η Γιαννακός δε σήκουνι χουρατά κι ξιρουτσάντσις, αλλά κι τόσου πιδουμανιό χάχαλου, ταπώς να του κάν(ει) καλά; Έπιφτι η σφαλιάρα σύγνιφου, πατ-πατ-πατ, ως π'να φ'λαχτείς απ' τη μία αμπούκα, την έτρουγις σβουριχτή απ' την άλλ(η)! Άα, ούλα κιούλα, « του ξύλου βγήκι απ' τουν παράδεισου », αυτό του'χαν για αρχή κι οι δάσκαλ(οι) κι οι γουνείδις! Άμα δε κουπανούσαν κι τους έπιρνάμαν τουν αέρα, πάει, δε μας έκαναν ζάπ(ι) μι τίπουτα! Μαναχά η δασκάλα η Βίκα δε βαρούσι ντιπ κι όσα πιδιά πέτ'χαν να την έχουν κυρία, αντίς για ξύλου χόρτασαν καραμέλις! Άφ'νι όμους κι αυτή, στην ίδια τάξ(η), αράδα!

Η δάσκαλος η Γιαννακός, όπους μ'έλιγι η αδιρφή μ', απ' τουν είχι κύριου, έπιρνε μέσα στην τάξ(η) ένα μακρύ-μακρύ καλάμ(ι) για να φτάν(ει) απ' την έδρα ως τα πισ'νά τα θρανία. Έτσ(ι) ούλ(η) την ώρα ή στου πρώτου κάθουσαν ή στα πίσου-πίσου, δε γλίτουνις εύκουλα. Όσου κι να κρύβουσαν, σι σιουγκρούσι μι του καλάμ(ι) κι σι σιξιτρύπουνι για μάθημα:

-«Για πε μας πίσου-πίσου σύ θκια σκαμνέλου, τι έχουμι σήμιρα;»

-«Φακή κυρ δάσκαλι, φακή!» φώναξι η Αγουρίτσα που ικείν(η) την ώρα φαίνιτι θα'νταν ξιλυγουμέν(η) στη πείνα κ'είχι του μυαλό τ'ς στου φαΐ, στου συσσίτιου, κι όχ(ι) στου μάθημα. Τη σιούγκρισι η διπλανή τ'ς μπάκι τη συν'φέρ(ει), αλλά την είχι πει τη κουτσάνα!

Ματσούκ(ι) γιρό έριχνη κ'ένανς κινούργιους δάσκαλους, Δημάκ(η) τουν έλιγαν κ'ήνταν Κρητικός αυτός, ξένους, ινώ οι άλλ(οι) δάσκαλ(οι) κι δασκάλις ήταν απ' τα Κανάλια. Μια τιμουρία για όσους έκαναν λάθους στην προυπαίδεια κι δεν ήξιραν απ'όξου κι ανακατουτά τσι δασυνόμινις λέξεις ήταν να καθίσουν μία ώρα στα γόνατα μι ανάτασ(η) ή σταλικουμέν(οι) λόρθ(οι) στη γουνία ως να σχουλάσουμι, άσι απ' μπουρούσι η τιμουρία να κρατήσ(ει) ως του βράδ(υ), γιατί είχαμαν κι τ'απόγιμα σχουλείου.

- «Γιατί ρα δεν ήρθαταν αντάμα σήμιρα; Πού'νι η Παναϊώτ'ς;»
- «Τουν βάσταξι για τιμουρία η δάσκαλος!»
- «Άι όπους πάει δε την αμπ'δάει τη χρουνιά η κασίδασ!»

Γλεπ'ς δε βαρούσαν μαναχά τότες οι δάσκαλ(οι).Σ'έδουναν ένα φόρτουμα ξύλου, σι άφ'ναν κι στην ίδια τάξ(η)!

Τα ίδια κι χειρότερα τραβούσαν κι τα σχολιαρούδια στα κουντακνά τα χουριά. Μαθαίνονταν αυτά τα νέα, στα σκαλάκια στη Βρύσ(η), απ' τα γυμνασιόπιδα. Έσκαγαν πλάκα μι αυτά τα παθήματα τα μιγάλα πιδιά, γιλούσαμεν κι μεις τα τσέλιχα, αλλά είχαμαν κι του φόβου μήκι πάθουμι του ίδιου. Σαν τι δηλαδή; Στήσιμου στουν τοίχου στου διάδρουμου κι δημόσιου φτύσιμου! Απирνούσι ουλ(η) η τάξ(η), πιδιά κι κουρίτσια, μπρουστά απ' τον αίτιου κι τουν έφτυναν. Ένας, μας είπαν, απ' δεν φύτ'σι, τουν έβαλι η δάσκαλους κι αυτόν τιμουρία, δίπλα στουν άλλουν για φτύσιμου. Τα πλιότιρα τα πιδιά έκαναν τάχα πως έφτυναν αλλά του κατάπιναν του σάλιου, ινώ άλλα αντί για τα μούτρα, έφτυναν ξόφαλτσα κα τουν τοίχου. Πέτχυνι όμους κι καένας απ' δε τουν χώνιβι τουν τιμουρημένου κι τουν φ'τούσι στα μ'τσούνια, αλλά μιτά είχι κακά ξιμπιρδέματα, νιας κι η παθός τουν κρατούσι ινάτ(ι).

Προυσκουπισμός

Έφτασι στη μέσ(η) η Αλουνάρ'ς, έπιασαν μιγάλις ζέστις κι τέλει τουτ'νού του μήνα, σι λίγις μέρις, ένα κάρου πιδιά, πρόσκουπ(οι) κι λυκόπουλα, θα πάειναν στη θάλασσα για διακουπές. Ικεί θα κάθουνταν κανιά δικαπινταριά μέρις κατασκήνουσ(η) στου Βόλου, στα Καλά Νιρά. Πουλλοί είχαν πάει κι τα πέρ'σ(ι), αλλά φέτους μαζώχ'καν πλιότιρ(οι) γιατί ξιθάρριψαν μι όσα φιλουγούσαν αράδα οι πιρ'σινοί. Τα πιο πουλλά πιδιά δεν είχαν ματαδεί θάλασσα, μαθέ ντιπ καταραχιάδις, κι όσου να'νι στην αρχή σα διαδώθ'κι στου χουριό ότις θα πάνι μι τουν προυσκουπισμό για μπάνια, αυτοί απ' δεν πήγαν απού κουντά, ούλους πνιμένους θαρρούσαν πως θα τσ'ίφιρναν πίσου. Κατακάπους ησύχασάμαν σα μας είπαν ότις θα'πιρναν μαζί τ'ς τριχιές για να τσι σκ'νιάζουν πρώτα κι μιτά να τσι αμουλάν να μπλατσανήσουν μέσα! Έτσιια άματις έσκουζι καένας «βουήήήθκειια!» να μπουρούν να τουν τραβήξουν ταγλήγουρα σια όξου, προυτού καταπχεί ούλ(η) τη θάλασσα! Ήταν κι κείνου του μαύρου του μαντάτου, πριν απού χρόνια, π'σα διαδώθ'κι βαλάντουσι ούλου του χουριό:

-«Πνίχι η Ντούλας!!!»

Ανατρίχιασαν μικροί-τρανοί! Παλίκαρους ως απάν η Ντούλας, τζαμάλ(ι), πήγι μι άλλα πιδιά να κουλυμπήσουν στου πουτάμ(ι), στουν Πηνειό. Τουν τράβ'ξι μία ρουφήχτρα κ'έκαναν μέρις να τουν βρουν, πνιμένου.

Τώρα όμους ιδώ, σα γύρ'σαν μι του καλό, ούλ(οι) σόικ(οι) κι αβλαβείς κι αρχίν'σαν να κουκουτεύουντι κι να μουλουγάν τα γκιζέρια πό'καναν κι τα πόσου θαύμα πέρασαν κι τι είδαν τα μάτια τ'ς, εέ, ούλα τα πιδιά μιτά καρτιρούσαν τα πως κι πως να 'ρθει η κινούργια χρουινιά, να παν κι αυτά θάλασσα!

-«Άρι ξιρακιάδις, απού να 'δείτι ισείς, τώρα δω στου χουριό μασκαραλίκια, να θαμάξ'τι.πίσου τουν ήλιου είσιτι έέέι, ξυπνάτι, βόδια! Αρά σας λέου κι φ'λάου σταυρό σα δε πιστέβιτι, ως κι ντιπ ξιμπλέτσουτις, τσιτσιδ(ι), μ'όξου χύμα τα β'ζια, μπλατσάναγαν δυο Γερμανίδις, στο'να μέτρου δίπλα μ'!!! Ούτις μαγιά, ούτι τίπουτας.Ιδώ γλέπιτι κανιά φουρά ως του κλέτσ(ι) κι λέτι πόρι τι είδαμαν! Τίπουτα ντιπ δεν είδαταν αρά γκαβάδια, ούτι απ' ξέριτι τι σας γίνιτι, μαναχά του πιτσάκι σας ξέριτι να παίζιτι.Α καθείσιτι δω κι ξιπιτσιάσιτιτου!» πινεύουνταν αράδα η Τάκους κι μας έκανι τουν καμπόσου, αυτός η τάχα μουρφουμένους, ιμάς τσι άβγαλτ(οι)!

-«Που να δείτι μίνια Γερμανίδα πως ξυντένουνταν, είχι η καριόλα κάτις ριτσουμένα β'ζια, σα γίδα μαλτέζα ήταν, ιάάά, τέέέτχοια!!!» κ'έδειχνι χειρουνουμώντας η Γιώργους τσι Βαλασία.

-«Ιγώ είδα σι νια μιριά Γερμαναράδισ, ξισάρκουτ(οι) ντιπ, όπουσ τσι γέν'σι η μάνα τ'ς, ξιντέν'δισ σας λιέου, πέρα-πέρα, μι τσι ξιρέσ όξου, να λιάζουντι να μαυρίσουν.είπα νια φουρά να τσι πλακώσου σσι πέτρις, αλλά του μιτάνουσα!» συμπλήρουσι τη κουβέντα η Λακ'ς.

Μας φλούμουσαν στα παραμύθκια ώρις ουλόκληρις, κεί στα σκαλάκια δίπλα στη μιγάλ(η) τη βρύσ(η) κι τσι τηρούσαμαν ιμείς στα μάτια, μ'ανοιχτό του στόμα!

-«Ούιι! Σώώώπα, α!» θαμαίνουμάσταν.

Πουλλά πιδιά ίφιραν κι κάτ(ι) πλατσ'κουτέσ σ'μάδισ απ' τη θάλασσα, πρώτης τάξεωσ για σκατούλια , άσι απ' τσι μέρασαν κι στα κουρίτσια για να παίζουν κ'τάκια κ'έκαναν αυτοί μιτά τουν καμπόσου. Ίφιραν κι ουλουστρόμπουλα χαλίκια για πουντόβουλα, άλλα μικρά σα κακαραντζούλις κι άλλα σαν αβγουλάκια άσπρα κι μαύρα, ότις έπριπι για τριώτα, τισσάρα, ινιάρα κι δουδικάρα, να πιαν'ς δίπουρτου κι να του 'φχαριστιώσι διπλά!

Τα μιγάλα τα πιδιά, αυτά απ' γίγκαν ουμαδάρχις, μας πινεύουνταν ότις πήγαν κι βόλιτις με' στου Βόλου, ν'απαφτώσουν κανιά χαζουπαντιέρου, γιατί κεί είχι πουλλές γυναικίς ντόσις, απ' βγήκαν στου γκιζνάν(ι). Καναδυό πιδιά, πήγαν στ'αλήθκεια να πασπατέψουν τέχιτις παστρικίές γυναικίς μέσ' στα σπίτια απού'χαν απ'όξου ένα κόκκινου φέξου κ'ήταν στα σουκάκια, κουντά στου λιμάν(ι).

-«Πήγις κι συ Νίκου;»

-«Όχ(ι) έκατσα!»

-«Ξιούσι του πράμα τ'ς κι μι καρτιρούσι ξιάπλα στου κριβάτ(ι), η σακαφλιάρα!» πινεύουνταν η Νίκους.

-«Τη πέτσουσις, τη χαμούρα;»

-«Όχ(ι) θα την άφ'να κουρουμπλιά.όρι την απέταξα τα μάτια όξου, τη караβιόλα!.Τσιάκα-τσιάκα, στ'αλόρθα, στ'απίστουμα, στ'ανάσκλη, σηκουπουδαράτου, ε, ε, τι να λέμι τώρα!»

-«Ούι! Σώπα ρα! Μι τη μία μέρα ούλα αυτά;»

-«Αμ τι, μι τσι δυο;»

Μπούχτ'σαμαν ν'ακούμι, μπουρ-μπουρ, του καθείς του μακρύ κι του κουντό, τι έραναν, τι έκαναν, ψέματα-αλήθκεια αυτοί οι κουκουσάδισ ήξιραν!

Ιμένα πάντουσ δε μ'αφήναν απ' του σπίτ(ι) να πάου μι τουν προυσκουπισμό θάλασσα, όσου κι να μουντζόκλιγα κι να παρακαλούσα.

-«Δε μπανά βαρέεις τουν κώλου σ' απού καταή, αυτό του γιλέκ(ι), δε σι γένιτι.Αμ δε!!! Μη πουλιμάς τζιάπα!» μι του ξέκουψι απ' την αρχή η μάνα μ'.

Κάθι χρόνου όμους, είμασαν οικουγενειακώς στη θάλασσα, στου Βόλου, στη θεία τη Μαρία, τις καθημιρ'νές στουν Άναυρου κι τα Σαββατουκύριακα μας πάεινι η θείους η Γιώργους η Μπαλιώτας στι Αλυκές, για καλίτιρα, νιας κ'είχι ικει πλιότιρου άμμου κι δε κιντύνιβις να πατήεις αχινό. Ούί πόνους κι αυτός, σα να σι μπήκαν χίλις πατλιές!

Απ' τα Κανάλια για να πάμι στου Βόλου, μας φόρτουνι στου γουμάρ(ι) του καλό, στου Γκέκα, η πατέρας κιως π'να κατέβουμι κατ στου Κόμπιλου, μας διάταζι αράδα η μάνα, να μη βγάνουμι του σουσίβιου κι να μη κάνουμι βουτιές. Όσου καρτιρούσαμαν στου καζέλου δεν έπαβι τσι διάτις, αλλά μιτά την έπιανι του ξύλινου του τραίνου, τιντώνουνταν ζαβλακουμέν(η) στη μιριά τ'ς στου κάθισμα κι στου Ντιμιρλή συνέρχουνταν κάπους γιατί ικει κατέβινάμαν κι μιτά ως του Βόλου είχι τουμουτρίς. Στου σταθμό, στου Βόλου, ανέβινάμαν σι μία άμαξα, απ' τσι πουλλές που καρτιρούσαν στην αράδα κι τάκα-τούκα του άλουγου, παίρνουντας τη γραμμή απ' του τραίνου, δίπλα στου πουτάμ(ι), έφτανάμαν στη θεία τη Μαρία, τη Μπαλιώτινα, «γαμμή-γαμμή, πουτάν(ι)-πουτάν(ι)» όπους ψεύδιζι η μικρότιρους η αξάδιρφους μ', η Βιλλισάρ'ς, όταν τουν ρουτούσαμαν, «πως θα βρούμι του σπίτ(ι) στου Βόλου;» κι ξιστριβουμάσαν στου γέλιου!

Μύρλιζα κι *μυξόκλιγα* ιγώ, μπάκι μ'αφήσ(ει) η μάνα να πάου θάλασσα μι τουν προυσκουπισμό, αλλά μπάάά αυτή, αγύρ'στου κιφάλ(ι), έτσ(ι) τη κούπουσι κι δεν έκανι πίσου μι τίπουτις!

-«Ατήρα καλά.» μ'έλιγι, «.Άτι κάτσι στ'αβγά σ', γιατί όπους πας δε θα ματαδείς ζικαλουκιριό στου Βόλου. Κι τώρα μπάνια κι μιτά άλλα μπάνια.ά μα του ναι, του πουλύ του κυριλέησου του βαριώτι κι η Θιός! Άι, σώνι τη μύρλα κι τη κλάψα, τό'βγαλις τα μάτια.Ααα, πάραντζάστ!..Παίρν'ς για δε παίρν' απού ρουμαίικα;»

-«Νταϊάντα λίγου αγιέμ, να τρανέψ'ς νια τρίμα κι θα πααίν'ς κι συ.δε θα πααίν'ς;» μι καλόπιανι η γιαγιά.

Τι να'κανα κι γω, έπιρνα τουν απόθαρρου μ' κι κάθουμαν στα σκαλάκια στη Βρύσ(η) ν'ακώ τα ξένα κατουρθώματα.

-«Ιγώ να δείτι νια κασκαρίκα από'παθα, δε μπουρώ ακόμα να του χουνέψου.» μολουγούσι η Τάκους. «.Ικει απ'λέτι, σα μπήκα μέσα για πλέεις κ'ήμαν μι του νιρό ως τουν αφαλό, μ'έπιασι ένα αγράπουμα στη κ'λιά κι μ'ήρθι να *ξισθιρκιαστώ*. Κάνουντας νια δουκιμή για να δω μπάκι ξιαλαφρώσου, αμουλάου έναν σβίγγου κι γλέπου φράάάπ ν'ανιβαίν(ει) απάν μία φουσκάλα μέσ' απ' του νιρό. Ξιαμουλάου άλλουν έναν, πάρτην κι άλλ(η) μπουρμπουλήθρα σιαπάν. Καλό χαζ(ι) έκανα. Αντίς όμους να ξιαλαφρώσου, πόρδου τουν πόρδου, χειρουτέριψαν τα πράματα. Βαριώμαν όμους να βγω να πάου στουν απόπατου γιατί ήταν πέρα μακριά, άσι π'άμα έβγινα όξου να ζικατιλώσου ικει κουντά, πίσου απού κανιά ιλιά, στα σίγουρα θα έζιχι η τόπους!.Τήραξα τρόιρα να δω τι κόσμου είχι. Λιάζουνταν ένα σουρό στουν άμμου, καναδυό *ξιμπλιτσώνουνταν* να μπουν μέσα κι δώθι κείθι απ'τη μένα μπλατσανούσαν κανιά δικαριά.Εεε, λέου θα κατιβάσου του βρακί κι θα τ'αμουλίσου ουδιδώια μέσα, να τα φαν' τα ψάρια, να χουρτάσουν κιόλας τα καημένα. Σάματις

αυτοί απ' κουλυμπάν τώρα τρόιρα μ', ξέρου γω τι φκιάνουν απού κατ' απ' του νιρό; Έτσ(ι) απ' λέτι, τ'αμόλ'σα ουδικεί κ'έκανα του νοικουκύρ(η)! Δε νουγούσα τι θα πάθινα η κακουμοίρ'ς κι τραγ'δούσα τη Μαντουβάλα. Άάάι, είπα κι του 'φχαριστήθ'κα, νια χαρούλα το'βαλα του νιρό στ'αυλάκ(ι)! Ιφτυχώς κάτ(ι) καλά απ' δεν ήταν τσούρλα! Σφίχκα λίγου ακόμα κι πήγα να μπλατσανίσου παραπέρα, στα λαγάρια τα νιρά, να βγάλου κι τα τιλιφταία, να ξιαλαφρώσου ντιπ. Έτσια ια όμους σα γύρ'σα του κιφάλι μ' σια πίσου, τι να δω!!! Ούλις οι κουράδεις από'βγαλα ήταν απάν-απάν στουν αφρό, ικεί δίπλα μ', στη νια π'θαμή. Καταντρουπιάσ'κα. Πατάου ταγλήγουρα καναδυό απλουτές για να φύβγου παραπέρα, αλλά αυτές οι καριόλις μι πήραν απού πίσου, στου κουντό, σα να τσ'είχα διμένις μι κána σιτζίμ(ι)! Ούιι! λιέου, τι στα κουμμάτια μι γνουρίζουν κ'έρουντι απού κουντά μ' σα κ'τάβια! Αρχίν'σα να τσι φ'σάου μιτά, φου-φου-φου!!! μπάκι σπαρνίσουν παρέκια.Φ'σούσα, ξιφ'σούσα ως π'μι πόνισαν οι αμπουίκις, δίχους όμους να καταφέρου κι τίπουτα. Παραμιρνούσαν λίγου, αλλά μόλις κίναγα ιγώ σιαπέρα, πάλις απού κουντά μ'έπιρναν αυτές! Άι σιχτίρ, μπιλιά απ' τσάκουσα, δε λέιτι!. Η κόσμους γύρουθι σα να κατάλαβι κάτ(ι) μι φάν'κι, γιατί πατάρ'σαν ούλ(οι) σιαπέρα κι δε έζγουνι καένιας κα τι μένα. Ού ρι ανίλα πο'παθα, δεν ήξιρα τι στα κουμμάτια να κάνου.στριμόκουλα τα πράματα!»

Ιμείς, ένα κάρου πιδιά, μαζώχκαμαν τρόιρα απ' τουν Τάκου κι τουν ακούσαμαν μ'ανοιχτό του στόμα.

-«Κι τι έφκιαξις αρά μιτά; Τι έφκιαξις;» ρώτ'σι ούλου αγουνία η Βύρους.

-«Ισύ τι λες, κουλώνουν τ'αλάνια; Σαν είδα τα ζόρια, ιά τι έκανα!.Πάάάτ-πουτ-πατ, τσι πλακώνου μι τα χέρια σσι παταριές, τσι άλλαξα τουν αδόξαστου! Ια, έτσια ιά.!» κι για να μας του δείξ(ει) ντιπ ίδια η Τάκου, ξισβέρκιασι του Στιλάκου απού'ταν η μικρότιρους σ'μα τ'!

-«Έέε ρα, τι κουπανάς;» έσκουξι αυτός κι πάτ'σι τα κλάματα

-«Ά ρι γκαρίλα, για να μαθ'ς κι να ξερ'ς, τώρα π'θα πας κι σύ!..Ακούτι όμους ιδώ.έχ(ει) κιάλλου παρακάτ'. »

-«Πε, ισύ ρα, πε κι ακούμι.»

-«Μι τσι πουλλές απ' λέτι τσι παταριές κι τσι μπουνιές απ' τσι φούσκουσα, κόπ'καν αγκαμπέτ(ι) κουμματάκια, αλλά πάλι οι ρουφκιάνις δε βούλιαζαν στου πάτου. Παπάρουσαν τα δάχλα μ' κουπανώντας μέσ' στα θουλουνέρια κι μπλατσανώντας με' σσι ασχασιές κι τσι φουσκαλίθρις.Ικεί σ'μα ήταν κ'ένα Γιρμανόπ'λου, ένας προυκοίλας, μπράσκα, αλλά τσουπουτός ξανθουψίρας ήταν, ούλου πρέκνα στα μούτρα. Τον έκουψα ντιπ για χαμχούια γιατί τουν είδα λίγου γκάιδου, αφού αλλού τηρούσι κι αλλού ίγλιπι η χαζουπρικνιάρ'ς. Έτσια σκέφ'κα να τα φουρτώσου ούλα απαναθέ τ', ότις τάχα αυτός η χαφταγγούρας τα'κανι! Σα μ'είδι όμους αυτός η διάτανους απ' τουν έδειχνα μι του δάχ'λου κι τουν έλιγα, τι έκανις ιδώ ρα, τι έκανις, αρχίν'σι να φουνάζ(ει) αλλαμπουρνέζ'κα κι να δείχν(ει) μία τα κόπρια, μία ιμένα!. Την πανακόλα σ', *κουλουκθουβούλουμα* απ' τσιτσιρίειζ αράδα

κι σι πατήσου μία, τουν αγρίψα, αλλά που να του βουλώσ(ει) αυτός η *μουρλέγκας*, του χαβά τ'! Κάνου τότες κι γω πέρα, λάου-λάου στην αρχή, σια όξου, αραβάν(ι) μιτά κι μη τουν είδαταν τουν Παναή! Λάκ'σα κα τα ξηρουχώραφα κι τουν έβγαλα του σβέρκου μ' ξικαζανιάζοντας νια χαρά μι την ησυχία μ', στουν ίσκιου, με' σσι 'λιές, χαζεύοντας μι τουν κουκουρέντζου από'φκιασα!.Απου τότες όμους πο'μαθα ότις βγαίνου στουν αφρό κι σι παίρνουν στου κουντό, δε τα ξαναμόλ'σα μεσ' στη θάλασσα.Ααα, η παθείς κι μαθείς!»

-«Ιγώ ρα ούλου μέ' στου νιρό κατ'ρούσα κι καέννας δε μι πήρι χαμπάρ(ι)!»
κουκουρέφ'κι η Βασίλ'ς.

-«Άρα κατρουϊάρ(η)! Μαθέ γιαυτό ήταν ούλουένα χλιο του νιρό σα μπλατσανούσα σ'μα σ', ινώ παραπέρα ήταν μπανόζ(ι);» νιβρίασι στα σουβαρά στ'αστεία η Τάκουσ, ινώ τουν μπουμπούναγι μία ξιγυρισμέν(η) φάπα στου σβέρκου, καταβουλιάζουντάς τουν σι ούλ(η) τη παρέα.

-«Ιέέερα, τι βαρείς;» παραπουνέθ'κι η Βασίλ'ς.

-«Σ-σ-σ-σούς, μάλαξ, ανάάαα, σαούρα ισύ.» τουν άψιουσι η Τάκουσ αγριουτηρώντας τουν, «.άσι νια φουρά απού'ρθα σ'μα σ', γιόμ'σι του κουρμί μ' δρουτσούλις κι δεν ήξιρα απού τι ακόλ'σα.Ξέρ'ς πόσις σβιρκιές σι χρουστάου; Όσις καντήλις έβγαλα!»

Η καψουΒασίλ'ς έκανι να τα μπαλώσ(ει):

-«Ια, είδα ένα Γερμανάκ(ι) στην αρχή πό'βγαλι τη τσουτσούλα τ' κ'έκανι καμάρα στην άκρια στου γιαλό. Ααχά, έτσια το'χουμι, είπα κι γω μιτά, να'ρουντι δηλαδής οι πουνηροί οι Γερμαναράδις, να μας κατράν' τη θκια μας τη θάλασσα κι μένα να σκάσ(ει) η φούσκα μ' βαστώντας τα; Γιατί, λες κι δεν έχουμι ιμείς μασούρ(ι) να του βγάλουμι, να κατ'ρήσουμι;.Α πως δηλαδή!»

-«Σουστόός!».» είπαμαν ούλ(οι) μι νια φουνή κι τουν υπουστήρ'ξαμαν «.Τί'μαστι δηλαδή ιμείς; Χαϊβάνια;»

-«Ιί α, βαστάτι να δείτι τι έπαθα 'γω.» πήρι του λόγου η Λακ'ς, ινώ τουν πικικύκλουσάμαν ιμείς, ν'ακούσουμι τα θκα τ' τα μασλάτια, «.ικείσ απ' λέτι απ' γκιζιρνούσαμαν χαζεύοντας, γλέπουμι ένα μιγάλου μαγαζί, τι να σας πω πόσου!.Ια νια τσιντζούλα είναι η Κουσταβάρας μπρουστά τ'. Όσου είναι η πλατεία ιδώ, τρανό ήταν! Μπήκαμαν μέσα. Ικει δε σι αράδιαζι καέννας κι δεν έρουνταν όπουσ κάν(ει) ιδώ η Πόλιας να σι ρουτήσ(ει) τι θελ'ς να σι δώκ(ει), ίπιρνις ικει μαναχός ότ(ι) ήλιλις δίχουσ να ρουτάς καέναν! Τηράμι ιμείς σιαδώ, τηράμι σιακειί, άρπαζαν ούλ(οι) μαναχοί τ'ς ότ(ι) τσι κάπνιζι κι τ'απιτούσαν στα καλάθια.Αρά ντιπ *αμαλαϊά*, σας λιέου! Ούι θάμαξάμαν ιμείς, τι'νι δω ρα; Θα πέτ'χι κάνα λαχείου η μαγαζάτουρας! Α ν'αμαζώξουμι κι μεις τίπουτις, προυτού του μιτανιώσ(ει)!.Φρατς-φρουτς απ'λέτι, γιουμώνουμι δυο καλάθια ως απάν βίγκα. Αμ τι, μι σταυρουμένα χέρια θα κάθουμάσταν; «Μάκι πληρώνουν αά;.» ρώτ'σα για καλό κι για κακό του Γιώργου. «Άρα γκαβάνα δε γλεπ'ς απ' παίρνουν ούλ(οι) έτσ(ι)! Πάρι αβλιπί! Μπέχου α τη

βγάλουμι!» μ'είπι αυτός η φλουέρας μι σιγουριά, σα να τα'ξιρι ούλα η χαζουβιόλ'ς, ινώ απλουχέριαζι δυο μπουκάλια μπιράλ. «Άι σών(ει), τουν ανάγκαζα ιγώ, αλλά πού αυτός! «Ωρι, ιδώια έχ(ει) κι παγουτά, ικατό σχέδια.Τι λουϊά να πάρου;» φώναζι ινώ ψαχούλιβι. Ικτός απ' τα ξυλάκια τα γνουστά, είχαν κι κάτις άλλα σχέδια, σουφλιρά όπους τα χουνάκια απ' μας βάν(ει) η Τίγκας, αλλά πουλύ τρανίτιρα. Πύραυλου τα λεν αυτά. Βουτάει ένα τέτοιου τρανό παγουτό η Γιώργους, αλλά ιπειδής τα καλάθια ήταν βίγκα ως απάν, το'χουσι στη τσέπα στου πανταλουνάκ'τ'. Ίσια μι δω απ' λέτι, ούλα καλάά!..Σα ζύγουσάμαν όμους κα τη πόρτα να βγούμι, γλέπουμι κανταρέλα τουν κόσμου. «Ούι!..» λέει η Γιώργους, «.τι στα κουμμάτια καρτιράν στην αράδα.Σα να πληρώνουν μι φαίνιτι, Λάκ(η)». «Άμα σι φαίνιτι σκιπά σ'! Τώρα σ'ήρθαν τα γίδια;» τουν κουρόιδιψα ιγώ. Πήγαμαν παραμιρνώντας να βγούμι σια όξου, αλλά φράάάπ στη πόρτα, μας σταμάτ'σι ένας άντρας. «Ιτούτα μαναχά πήραμαν» τουν λέμι. «Απλήρουτα!» μας λέει αυτός τ'αψιουμένα. Χαντακώθ'καμαν ιμείς.Τα μαλλιουκέφαλα μας έβγαλι μιτά λουγαριασμό! Τουν γκουρλουμάτιασα ιγώ του Γιώργου κι τουν σιούγκρισα μι τουν αγκώνα. «Άρα κ'φάνα.» τουν λιέου νιβριασμένους, «.όντας σ'είπα ότις πληρώνουν ντούκου, δεν ακούσις κι κουρόιδιβις, καλά ψιλιάσ'κα ιγώ». «Άσι τώρα τα σούπα-μούπα κι τήρα να ξιμπλέξουμι!» μι λέει η Γιώργους έτοιμους να πατήσ(ει) τα ψιξουκλάματα. «Νόμ'σαμαν είνι ντζιάπα θείου.αλήθκεια λέμι.πάρτιτα ούλα πίσου , δε τα θέλουμι.» αρχίν'σαμαν τα παρακάλια κια οι δυο μαζί. Σάματις είχαμαν κι κάνα φράγκου απαναθέ μας; Ξόδιβάμαν αβέρτα στην αρχινή. Τέτχ(οι) χαραμ'τζήδις απού'μασαν, που να φτουρίσουν παράδις, παν ούλις φουτς(ι) απ' τσι πρώτις κιόλας μέρις πιρνώντας κουβαρδάρ'κα κι μιτάς απ' φαλίρ'σαμαν κι απόμναμαν ταπί, είπαμαν να τη βγάλουμι μπέχου, δίχους δικάρα τσακ'στή στη τσέπ(η), μιλάμι για βαρβάτ(η) *κουλουστριμούρα!* Τιλικά απ' λέτι, μας τα πήραν πίσου ούλα τα μαρμαντζούλια απ' τα καλάθια κι πάλις καλά απ' πίστιψαν σσι κλάψις μας κι είπαν να μη μας ξαναπιάσουν να κλέβουμι, γιατί θα μας πααίνουν διμένους πισθαγκουνα στην αστυνουμία. Χίλια δίκια είχαν, αφού τα καλουκαίρια μαζώνουνταν ικεί η σάρα κι η μάρα κι πάεινι του κλέψιμου σύγνιφου. Σαν άκ'σι όμους αστυνουμία κι φυλακή η Γιώργους, πέντι-πέντι τουν πήγι. Τότις θυμήθ'κι η χλιάρας ότις είχι τσιπουμένου κ'ένα παγουτό! Χών(ει) ουτιτότις του χέρι τ' στη τσέπα, να παραδώκ(ει) τουν πύραυλου. Τουν γλέπου τότες ιγώ ν'αλλάζ(ει) η καψιρός δεκαπέντι χρώματα, άσπρους, κίτρινους.κι στου τέλους απόμ'νι κατακόκκινους, παπαρούνα. Όπους έβαλι του χέρι τ' στη τσέπη τ', δε του ματάβγαλι όξου, λες κι μαγκώθ'κι μέσα! Τι να'γινι, απ' λέτι;.Η πύραυλους είχι τόσην ώρα ξιπαγώσ(ει), έλιουσι κι μπλιούργιασι η τσέπα κρέμα! Μόλις έχουσι η Γιώργους του χέρι τ' μέσα, καταπασαλείφ'κι αυτό ουλόκληρου κι δε το'βγανι μιτά, να μη προδουθει!.Ιφτυχώς η άντρας απ' του μαγαζί, τηρούσι ιμένα απ' βάσταα τα καλάθκια. Πάλι καλά απ' μπόρισα κι φλάχ'κα κάνουντας του Γιρμανό κι δε ξικαρδίσ'κα στου γέλιου, νιας κι δε το'βαλα κι μπέλιου στου κιφάλι μ', απ' μας έπιασαν.Σάματις να πεις το'κανα ιξιπίτηδις, αφού σας είπα, ρώτ'σα ιπιτούτου κι μ'είπι η Γιώργους «πάρι ντζιάπα!».Τέλους πάντουν, κάπουτις ξιμπέρδιψάμαν κι βγήκαμαν όξου. Ικεί όμους ήταν μαζουμένα πουλλά πιδιά, μι τσι ουμαδάρχις να τα μαλώνουν, γιατί τσέπουσαν κι αυτά απ' τα μαγαζιά πράματα. Ιμείς έκανάμαν τουν ψόφιου κουριό κι δεν ανάσανάμαν σι καέναν, τι έπαθάμαν. Μας έβαλαν ουτιτότις στη γραμμή κι μπρος μαρς, μι βήμα κι μι ντρικουμένου του κουρμί, εν-δυο, εν-δυο, τράβ'ξαμαν κα την κατασκήνουσ(η).Η Γιώργους ήταν στη γραμμή, νια σειρά μπρουστά απ' τη μένα. Τουν έγλιπα καπ-καπ έχουνι του χέρι τ'

στη τσέπη τ', τηρούσι τ'όρα μη τουν γλέπ(ει) καένας, τ'όβγανι ταγλήγουρα κι τ'όχουνι στου στόμα τ', γλείφτουντας στα κρυφά τα δάχ'λα τ'. Δεν ασχένουνταν ντιπ η παλαβός. Ως π'να φτάσουμι σσι σκηνές, μι τόσις αγλειψιές, τουν μπίτ'σι τουν πύραυλου, δίχους να τουν πάρ(ει) καένας χαμπάρ(ι)! «Άρι κουφάλα, του ζάπουσις του παγουτό κι μένα ούτι για καλουσκέριου νια τρίμα δε μ'έδουκις!» τουν λιέου μιτά, με' στη τέντα. Τότις κατάλαβι αυτός ότις τουν είδα ιγώ κι πήγι να τα μπαλώσ(ει), «Άσι ρα, ξιπάιασαν τ'αρχίδια μ' ως π'να του μπιτίσου του καργιόλ'κου!» μ'είπι χασκουγιλώντας κι φουτουβουλούσι ουλόκληρους, λέτι κ'έκανι του μιγαλίτιρου κατόρθουμα στουν κόσμου!!!

Στη Πιδική Χαρά

Σαν αρχίναγαν οι πάψεις, ποιος μας έπιαν! Τέρμα του σχολείου, τέλους κι τα βάσανα κιας μας είχι φουρτουμένους μι κανιά δικαριά φύλλα ασκήσεις κι προυβλήματα η δάσκαλους, να λύσουμι του καλουκαίρ(ι) κι να τα δείξουμι σα ματαρχινίσουν τα μαθήματα. Ποιος χόλιαζι όμους, ως τότις σιγά τ'αβγά, μη μας φάει του κασαβέτ(ι)! Μαράθ'καμαν!

-«Í α.» έλιγάμαν «.ψ'χη βαθιά κι ζ'μι απού τσίπ'ρα!»

Πάντους ούλου του θέρους, όπους κιούλ(η) τη χρουνιά, δεν ήταν να μπλάξουμι δάσκαλου στου δρόμου! Πάψεις ξιπάψεις αυτοί μας άρπαγαν απ' τ'αφτί, του ξιρίζουναν, μας άστραφταν κι δυο ανάπουτις σσι αμπούκις κι μας έκουβαν μιτά του λάστιχου, μιας κι δεν υπήρχι πιρίπτουσ(η) να μη του έχουμι χουμένου στην κουλότσιπα, καλουκαίρ(ι) κιρό!! Έτσ(ι) για καλό κι για κακό κρατιώμασταν μακριά κι αλάργα, δεν ταίριαζαν τα χνώτα μας. Άμα έγλιπις δάσκαλου στου δρόμου του καλίτιρου ήταν να στριψ'ς να ξαφαν'στείς! Μαναχά στουν παπά ζύγουνάμαν άφουβα κι τουν φ'λούσαμαν του χέρι τ'. Αυτός ούτι πουτέ μας βάρισι, ούτι πουτέ μας έψαξι για λάστιχου να μας του πάρ(ει). Του χέρι τ', του ξιτρύπουνι απ' του ράσου κι τ'άπλουνι μαναχά για να του φ'λίσουμι ή για να κάν(ει) του σταυρό τ'. Απού σιβασμό όμους τουν είχαμαν όσου δεν παίρν(ει) κι αφού μας είπι να μη παίζουμι στην ικκλησία, ούτι μπρουστά στου προουάλειου, ούτι πίσου στου πουνάρ(ι), πάει, τα ξέγραψάμαν αυτά τα μέρη για παίξιμου! Κι στου άδειου προουάλειου απ' του σχολείου κι 'κει απαγουρεύουνταν του παίξιμου.

'Φτυχώς όμους έφκιαξι ένα κιρό η Σύλλουγους απ' την Αθήνα, την Πιδική Χαρά! Απουκεί κι πέρα, 'κεί μέσα θα μας ίβρισκνις απ' του προύι ως του βράδ(υ)! Ζβαρνίστρις, τραμπάλις, μικρές κι μιγάλις κούνις, γύρους, μουνόζυγα, σκαλουσιές, μας είχαν απαναθέ τ'ς, ώρις άσουτις. Πουλλά απ' αυτά τα κινούργια δεν τά'χαμαν ματαδει, πουλλά όμους μας ήταν γνουστά γιατί φκιάχνουνταν ως τα τώρα στα πιχνίδια μας.

Για να φκιάσουμι, ας πούμι, σβαρνίστρα, κατ'ρούσαμαν ούλ(οι) μαζί σ'ένα μέρους πίσου απ' του παλιό του σχολείου, στην κατηφόρα, ως π'να γλιτσιάσ(ει) καλά του χώμα. Κάθουμάσταν μιτά τα κούρκουμα κι πατούσαμαν μία γλίστρα απ' μας πάεινι βουλίδα ως κατ' στη λάκκα οπ' κόβουνταν η πλαϊά. Αν κρατούσις ισουρρουπία κέρδαγις τα μπράβου, ειδάλλους σβαρνιώσαν μέσ' στα κατούργια κι τη λασπούρα, ως κατ στουν πάτου κ'έρχουσαν μιτά απάν στην κουρ'φή, πασαλειμμένους πατόκουρφα, μι καταμακιλιμένα γόνατα κι αγκώνις! Στην κινούργια όμους, τη σιδιρένια τη σβαρνίστρα, ήταν δυσκουλότιρου τ'αγλίστραμα γιατί κατά πρώτουν είχι μιγάλου ύψους κι κατά δεύτιρου είχι ένα σκαμπανέβασμα στη μέσ(η) κι μι τη φόρα απ' σβαρνιώμασταν, ρίχνουντας κι νιρό για να'νι πιο γλιστιρή, μας απέταγι όξου σι 'κείνου του σημείου κ'έσκαγάμαν καταή σαν καρπούζια! Ιδώ όμους δε ξιπιτσαλουδιάζουσαν μαναχά, αλλά έσπαγις χέρια κι πουδάρια!

Για να κάνουμι μουνόζυγου έψαχνάμαν στα δέντρα για ίσια κλουνάρια, γιρά, όπ' για να δείξ'ς ότις ξέρ'ς, έπριπι πρώτα-πρώτα να καν'ς ξικλειίδουσ(η). Τώρα δω στη Πιδική Χαρά, τα σιδιρένια μουνόζυγα ήταν πουλύ ψηλά για του μπόι μας κι βρήκαμαν του μάστουρά μας. Η Νίκους του Χαλάτσ(η), η Τακ'ς του Μιχάλ(η), η Ζήης του Μάστουρα κιάλλα μιγάλα πιδιά ήταν ξιφτέρια στου τρανό του μουνόζυγου, κάνουντας ανακιβίστησ(η), κάμψεις, ισουρρουπιίς κ'ένα σουρό άλλα

ακρουβατικά κόλπα! Ιμείς τα κούτσο'κα βουλεύουμάσαν για *κριμαντζούλα* στου μικρό του μουνόζυγου κι κανιά βουλά άμα έκανι κάνας του μάγκα ανέβι κι στου μιγάλου. Πάντους μία φουρά απ' δουκίμασι η Τάκουσ του Μαυράκ(η), στου μιγάλου, τουν βρήκαμαν σέκου καταή κι λαχτάρ'σαμαν ουσότου να πάρ(ει) ανάσα!

Απαράτ'σαμαν κι τσι κούνις μι τσι τριχιές στα δέντρα κι τώρα η συνειργιά ήταν για τα ποιος θα κρούσ(ει) τα πουδάρια τ' απάν στα κλουνάρια απ' τα πεύκα, παίρνουντας φόρα στην τρανή την κούνια, τη σιδιρένια.

Ικεί απ' μάτουναν κι ξιπιτσαλουδιάζουνταν γόνατα, απαλάμις κι ζιόγκια, ήταν σα μπαίναν αγώνις!

-«Ιλάτι να τα βάλουμι, ποιος θ'αμπδήσ(ει) μακρύτιρα, απ' την τρανή την κούνια!» φώναζι η Κώτσιουσ του Κατέρ(η) κι στου τέλους πάεινι σπίτι τ' μι τσι περισοτίρις απ'ούλουσ, τσιούκις στου κιφάλι τ'! Πράγματ(ι) ιδώ, αν είχις πουλύ φόρα αμπ'δώντας απ' την κούνια, αντίς να πέεις μι τα πουδάρια στου χώμα, ίφιρνις σφούρλα στουν αέρα κι γκάάου κουπανούσις καταή ατσούμπαλα. Τα'φκιανις τότις τα μπτσούνια σ' κιμά κι τα γόνατα νταούλ(ι)!

Στην Πιδική Χαρά έφκιασαν τα μιγάλα τα πιδιά κι βάρη, ρίχνουντας τσιμέντου μέσα σι γκαζουτινικέδια. Ιδώ τα πιο βαριά τα σήκουνι πρώτουσ απ'ούλουσ η Σόλουσ τσι Ήττα.

Στσι κρικέλις πρώτουσ έρουνταν, κάνουντας τα πιο δύσκουλα κόλπα, η Χριστόδουλουσ του Χαίδου, απ' αγουινώνταν ικεί ώρις ουλόκληρις γιατί ήθιλι να γέν(ει) αξιουματικός στου στρατό.

Ιμείς τα μικρά έβανάμαν συνειργιά για τα ποιος θ'αντέξ(ει), δίχουσ να τουν βγουν τα σκώτια, φέρνουντας τρόια στου «μιγάλου γύρου». Απ' αυτό του κλουθουγύρ'σμα κατέβινάμαν ντιπ κουρκουτιασμέν(οι) κι παραπατούσαμαν σα μιθούκλις, άσι απ' πάεινι μι του πουλύ του κλουκούτιασμα, η 'μιτός σύγνιφου!

Πάντους ως π'να τα πάρουμι τουν αέρα ούλα αυτά τα κινούργια πιχνίδια, κατασκουτώθ'καμαν κι τα περισοτίρα χέρια κι πουδάρια τότις τα στραμπούλ'ξαμαν, βρίσκουντας άσουτ(η) δλεια η μανιά η Μανθέινα!